

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

EEMELIN UUDET METKUT

Suomentanut Aila Meriluoto

WSOY

Astrid Lindgren

EEMELIN
UUDET
METKUT

Suomentanut Aila Meriluoto

Kuvittanut Björn Berg

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

NYA HYSS AV EMIL I LÖNNEBERGA

Alkuteoksen kustantanut 1966 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1966 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Björn Berg / Bildmakarna Berg AB

**ASTRID
LINDGREN**
COMPANY

For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Stockholm, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Aila Meriluoto ja WSOY 1971, 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Tarkistettu suomennos 2019

ISBN 978-951-0-49400-4

Painettu EU:ssa

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

Tiedätkö sinä Vaahteramäen Eemelin, sen joka asui Vaahteramäellä Kissankulman talossa? Vai et! Mutta Vaahteramäellä hänestä tiedettiin liikaakin. Usko pois, koko pitäjässä ei ollut yhtään ihmistä, joka ei olisi tuntenut Eemeliä, tuota Kissankulman kamalaa vekaraa, joka keksi enemmän metkuja kuin vuodessa oli päiviä ja säikäytti vaahteramäkeläiset niin, että nämä olivat jo lähettämässä häntä Amerikkaan. Ihan totta, he panivat toimeen keräyksen ja toivat rahat nyytissä Eemelin äidille.

– Jospa tämä riittäisi, että voisitte lähettää Eemelin Amerikkaan, he sanoivat.

Naapurien mielestä Vaahteramäelle tulisi kerralla rauha maahan, jos Eemelistä päästäisiin, ja tottakai olisi tullutkin, mutta Eemelin äiti suuttui silmittömästi ja paiskasi rahat menemään, niin että ne lensivät ympäri Vaahteramäkeä.

– Eemeli on oikein kiltti poika, hän sanoi. – Me rakastamme häntä juuri sellaisena kuin hän on.

Ja Liina, Kissankulman piika, sanoi:

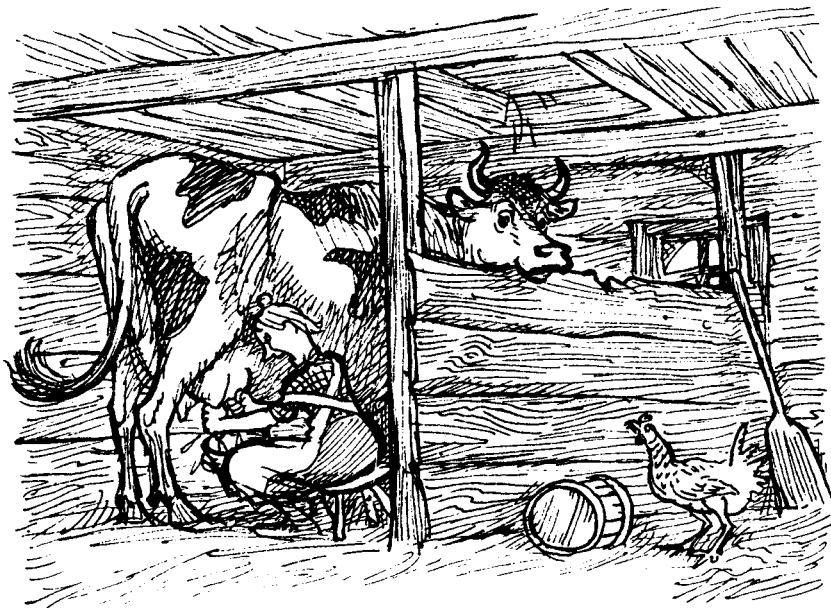
– Sietää niitä amerikkalaisiakin ajatella. Mitä varten Eemeli niille tuputettaisiin? Ei kai ne ole tehneet meille mitään pahaa.

Silloin Eemelin äiti katsoi Liinaan niin pitkään ja ankarasti, että Liina käsitti puhuneensa tyhmyyksiä. Hän rupesi änkyttämään ja koetti korjata asiaa:

– Sitä minä vain, kun lehdessä juuri kerrottiin, että siellä Amerikoissa on käynyt kamala maanjäristyskin... meinaan että jos vielä Eemeli kaiken päälliseksi...

– Hiljaa Liina, komensi Eemelin äiti. – Mene siitä lypsylle, kun et muusta ymmärrä.

Silloin Liina sieppasi kiulun, painui navettaan ja rupesi lypsämään niin että roiskui. Suutuspäissään hän teki aina työnsä parhaiten, niinpä hän nytkin lypsi tavallista rivakammin ja marmatti koko ajan itsekseen:

– Jokin kohtuus pitäisi sentään olla. Ei amerikkalaistenkaan niskoille tarvitse kaikkea kurjuutta tyrkyttää. Vaikka halusta minä vaihtaisin. Jospa kirjoittaisinkin niille: Tästä saatte Eemelin, lähettäkää tänne se maanjärjestys!

Vaikka tuossa Liina kyllä mahtaili. Paraskin kirjoittamaan Amerikkaan, kun ei osannut pyörittää kynää sen vertaa, että siitä olisi edes Vaahteramäellä saatu selvää. Ei, jos Amerikkaan kirjoittamisesta tuli puhe, niin Eemelin äiti siihen olisi ollut omiaan. Hän kirjoitti mainiosti. Kaikki Eemelin metkutkin hän kirjoitti sinikantiseen vihkoon, jota piti lipaston laatikossa.

– Mitä tuo kannattaa, Eemelin isä murisi. – Se vekara tekee niin paljon metkuja, että niihin kuluu koko meidän lyijykynä. Oletkos sitä ajatellut?

Mutta Eemelin äiti ei välittänyt. Hän kirjoitti tarkasti muistiin kaikki Eemelin kujeet, sen takia vain, että Eemeli kerran isona näkisi mitä oli pienenä tehnyt. Niin, sillä silloin Eemeli ymmärtäisi miksi äidin tukka oli harmaantunut ja ehkä hän rakastaisi äitiä ja niitä harmaita hiuksiakin, koska ne oli saatu hänen takiaan.

Ei Eemeli silti häijy ollut, älä sellaista luule. Äiti oli ihan oikeassa sanoessaan että Eemeli oli herttainen poika, ja pikku enkeliltä hän näyttikin: tukka vaalean villava ja hurskaat siniset silmät. Tietysti Eemeli oli kiltti, ja tottakai äiti kirjoitti oikeudenmukaisesti senkin sinikantiseen vihkoon.

”Eilen Eemeli oli kiltti”, hän kirjoitti heinäkuun 27. päivänä. ”Hän ei tehny yhtään Metkua koko päivänä kai sen takia kun oli kova kuume eikä oikeen jaksannu.”

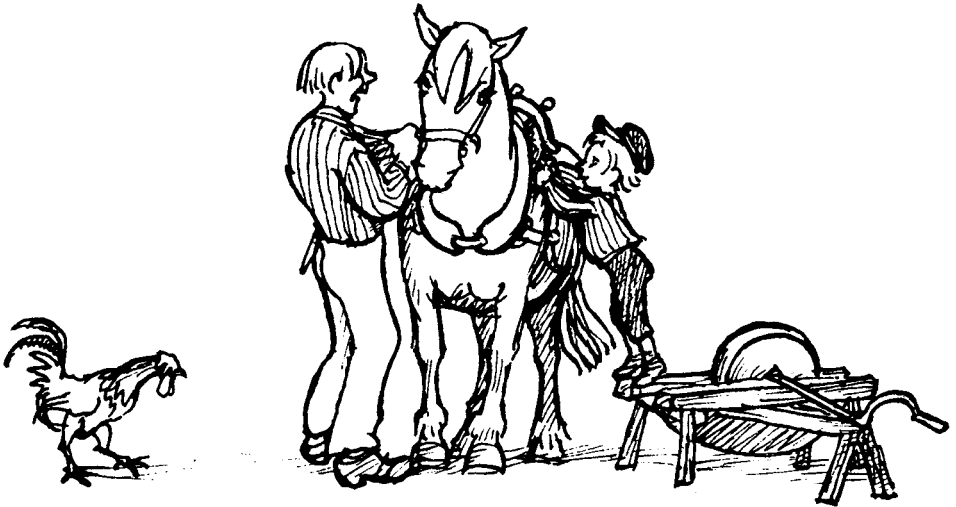
Mutta jo seuraavana päivänä Eemelin kuume oli laskenut sen verran, että hänen urotyönsä veivät vihosta monta sivua. Sillä se nallikka oli väkevä kuin pieni härkä ja jaksoi tehdä miten monta metkua tahansa, jos vain terveyttä riitti.

– Mokomaa vekaraa en ole ikipäivinä nähnyt, sanoi Liina.

Olet kai jo huomannut, ettei Liina suhtautunut oikein suopeasti Eemeliin. Hän piti enemmän Iidasta, Eemelin pikkusiskosta, joka oli kiltti ja tottelevainen lapsi. Mutta Kissankulman Aatu-renki sen sijaan piti Eemelistä, ties mistä syystä, ja Eemeli piti Aatusta. Heillä oli lystiä yhdessä Aatun vapaa-aikoina, ja Aatu opetti Eemelille kai-

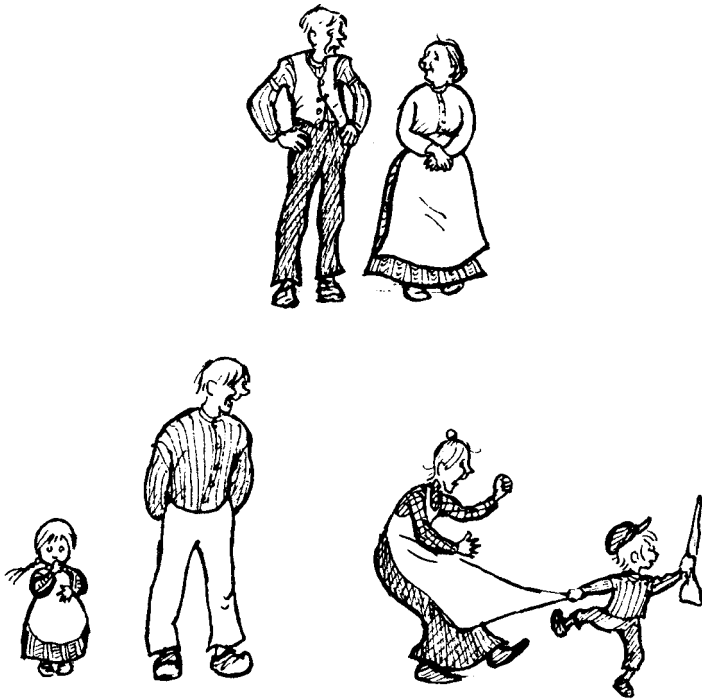

kenlaista mistä oli hyötyä, miten esimerkiksi valjastetaan hevonen, miten haukia pyydetään ja mälliä pureskellaan. No, tuo viimeksi mainittu ei kyllä ollut erityisen hyödyllistä, ja Eemeli kokeilikin vain kerran. Joka ta-

pauksessa hän kokeili, sillä hänen oli osattava kaikkea mitä Aatukin ja tehtävä kaikki perässä. Aatu oli veistänyt Eemelille puupyssyn, eikö hän ollutkin kiltti? Pyssy oli Eemelin kallein aarre. Hänen toiseksi kallein aarteensa oli ruma lippalakki, jonka isä oli ostanut hänelle kerran kaupungista, kun ei oikein tiennyt mitä teki.

– Nää on miust hyvät, nää miun pössykkäin ja miun mössykkäin, Eemeli sanoi puhtaalla Vaahteramäen murteella, eikä hän mennyt milloinkaan vuoteeseen ottamatta mössykkää ja pössykkää mukaansa.

Muistatko nyt keitä Kissankulmassa asui? Eemelin isä Anttoni, Eemelin äiti Alma, Eemelin Iida-sisko, renki jonka nimi oli Aatu, piika jonka nimi oli Liina, ja vielä Eemeli jonka nimi oli Eemeli.

Ja sitten tietysti Pöperö-Maija, ei Maijaa sovi unoh-
taa. Hän oli pieni laiha torpparineukko, joka asui
metsätorpassa, mutta kävi tämän tästä Kissankul-
massa auttamassa pyykillä ja makkaranteossa ja mil-
loin missäkin ja sai aina Eemelin ja Iidan tärisemään
kertomalla hurjia juttuja hammajaisista ja aaveista ja
kummituksista ja murhaajista ja roistoista ja muista
mukavista asioista, joista oli tarkkaan selvillä.

Mutta nyt kai haluat kuulla vähän Eemelin met-
kuista? Hän teki niitä joka päivä paitsi milloin oli
kuumeessa, niin että voi ummessa silmin valita minkä
päivän hyvänsä ja katsoa mitä hän silloin teki. No, ote-
taan vaikka se heinäkuun 28. päivä.

LAUANTAI 28. HEINÄKUUTA,
*jolloin Eemeli kaatoi palttutaikinan isänsä
pähän ja veisti sadannen puu-ukkonsa*

Kissankulman keittiössä oli vanha siniseksi maalattu sohva, jossa Liina nukkui. Näinä aikoina Vaahteramäki ja muutkin paikkakunnat olivat täynnä keittiönsohvia ja nämä täynnä piikoja, jotka nukkuivat myhkyräisellä patjalla karpästen suristessa ympärillä, niin että tottakai Kissankulmassakin se sohva oli. Hyvä siinä Liinan oli nukkua. Mikään ei saanut häntä hievahtamaan ennen aamuviittä, jolloin herätyskello rämähti soimaan ja hänen piti lähteä lypsylle.

Heti kun keittiö jäi tyhjilleen, Eemelin isä hiipi sinne juomaan aamukahvia kaikessa rauhassa, ennen kuin Eemeli heräsi. Isästä tuntui hyvältä istua yksinään ison saranapöydän ääressä näkemättä missään Eemeliä. Oli leppoisa kuunnella lintujen laulua ja kanojen kaakatusta, hörppiä kahvia, keikutella hiljakseen

tuoliaan ja tuntea mukavasti lattialankut jalkojensa alla, jotka Liina oli hangannut vitivalkoisiksi... ei, *lattialankut* Liina tietysti oli hangannut eikä Eemelin isän jalkoja, vaikka ehkä sekin olisi ollut tarpeen, mistä minä tiedän? Eemelin isä tassutteli aamuisin avojaloin, mutta ei yksistään sen takia, että se tuntui mukavalta.

– Kengänanturoissakin voi säästää, jos on tarkkana, hän sanoi Eemelin äidille, joka hangoitteli vastaan eikä

ruvennut kulkemaan paljain jaloin. – Tuolla menolla sinulle saa ostaa kenkiä yhtenäen, uudet joka kymmenes vuosi.

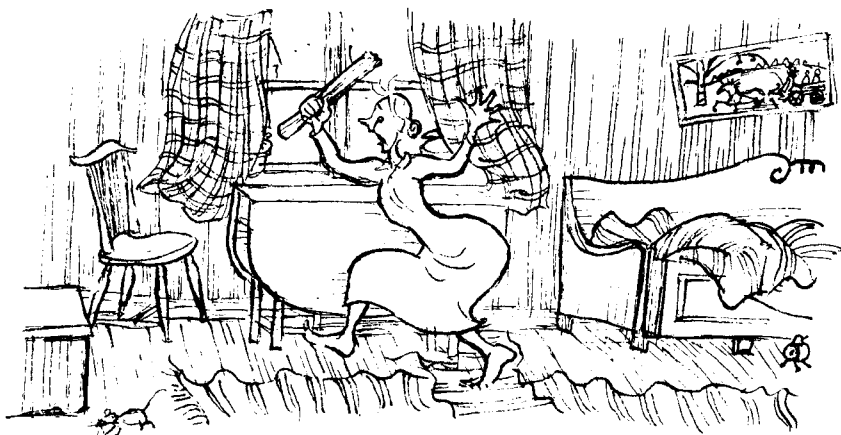
– Sinäpä sen sanoit, virkkoi Eemelin äiti, eikä asiasta sen koommin puhuttu.

Kuten sanottu, Liinaa ei saanut yleensä hievahtamaan ennen kuin kello soi, mutta tulipa aamu, jolloin ei soittoa tarvittu. Se sattui heinäkuussa, samana päivänä jolloin Eemelillä oli kuumetta. Se oli kamala tapaus: jo neljältä Liina heräsi siihen, että iso hiiri juoksi hänen kasvojensa yli. Hän pomppasi räätäisten jalkeille ja sieppasi halon, mutta silloin hiiri oli jo häipynyt puulaatikon vieressä olevaan koloon.

Kuultuaan jutun Eemelin isä joutui aivan suunniltaan.

– Jo on aikoihin eletty, hän päivitteli. – Hiiriä keittiössä, nehän syövät meiltä leivät ja läskit!

– Ja *minut*, Liina sanoi.

MOKOMAA VEKARAA EN OLE IKIPÄIVINÄ NÄHNYT!

Oletkos kuullut Vaahteramäen Eemelistä, joka asuu Kissankulman talossa? No, Vaahteramäellä hänet ja hänen metkunsä tuntee kyllä ihan jokainen.

Kaikista Kissankulman keppostelijan kolttosista ei tohdi edes kertoa, mutta tässä kirjassa Eemeli kaataa taikinakulhon isänsä päähän, tekee hevoskauppoja Vinnikan markkinoilla ja järjestää kunnon joulupidot vaivaistalon väelle.

Metkujen takia Eemeli passitetaan jäähyllä verstaahuoneeseen kerran jos toisenkin: puu-ukkoja hän on ehtinyt veistää siellä jo toistasataa.

Astrid Lindgrenin tunnetuimpiin hahmoihin kuuluvasta pojanviikarista kerrotaan kirjoissa *Vaahteramäen Eemeli*, *Eemelin uudet metkut* ja *Eläköön Eemeli*. Vauhdikkaan sarjan on kuvittanut Björn Berg.

	 9 789510 494004
www.wsoy.fi	L84.2 ISBN 978-951-0-49400-4